

Tabi Öröm-Hírmondó

A tabi Utolsó Vacsora Római Katolikus Plébánia és a hozzá tartozó filiák heti lapja

Zsoltár: Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, * mivel irgalma örökké megmarad.

Az ebéd

Van egy hiány, amit kívülről szinte lehetetlen észrevenni. Egy kamasz vállvonás, egy félmosoly, egy odavetett mondat – és máris úgy tűnik, mintha minden rendben lenne. Pedig néha éppen a legcsendesebb gyerekek cipelik a legnehezebb terheket. Amikor az éhségnél is rosszabb volt a szegény. Nem az éhség volt a legrosszabb, amikor 14 éves voltam. Azt hamar megtanultam kezelni, vagy legalábbis elrejtteni. Ha valaki megkérdezte, miért nincs nálam ebéd, csak megvontam a vállam, és odavettem: „Otthon felejtettem.” Úgy mondtam, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne. Az igazság viszont sokkal nyersebb volt: egyszerűen nem futotta rá. Anyukám éjszakai műszakban dolgozott egy vegytisztítóban, a lakbér pedig szinte teljesen felemésztette a fizetését. Apám addigra már rég eltűnt az életünkben, maga után hagyva néhány csendes emléket és egy rakás lejárt számlát. Én pedig inkább eltűntem a szemek elől. Ebédidőben rendszeresen a könyvtárba mentem, bebújtam a polcok közé, és azt hazudtam magamnak, hogy csak szeretem a csendet. Valójában azt próbáltam túlélni, hogy a gyomrom hangosabb legyen a szegénynél. A tanár, aki nem kérdezett, csak segített. Grennan tanárnő azok közé tartozott, akiknek különleges érzékük van ahhoz, hogy észrevegyék azt is, amit mások nem. Mégsem hozott soha kellemetlen helyzetbe. Nem kérdezett rá mások előtt, nem sajnált látványosan, nem csinált jelenetet. Egyik délután egyszerűen csak letett az asztalomra egy kis müzliszeletet. „Később még jól jöhet” – mondta halkán. Aztán később jöttek a szalvétába csomagolt szendvicsek is. Egyre gyakrabban, egyre természetesebben. Úgy kezelte az egészséget, mintha ez pont olyan hétköznapi dolog lenne, mint kölcsönadni egy ceruzát vagy odébb tolni egy füzetet. Nem segítyt adott, hanem méltóságot. És ez mindent megváltoztatott. Onnantól kezdve már nem rettegtem annyira az ebédszünetitől. Aztán egyik hétfőn egyszerűen nem jött be. Nem volt búcsú, nem volt magyarázat, nem volt semmi kapaszkodó. Csak egy üres terem, egy helyettesítő tanár és az az érzés, hogy valami fontos szakadt ki a helyéről. Hetekig vártam, hogy visszajön. Biztos voltam benne, hogy egy nap majd újra beszél, ugyanazzal a nyugodt mosollyal, ugyanazzal a halk figyelmességgel. De nem jött vissza. Senki nem mondta el, mi történt. A hiánya viszont velem maradt még akkor is, amikor az éhség már nem volt mindennapos vendég az életemben. Az évek mentek tovább, én pedig valahogy végigküzdöttem magam az iskolákon. Ösztöndíjakból, diákhitelből, részmunkaidős állásokból és rengeteg éjszakai munkából építettem fel azt az életet, amelyről 14 évesen még álmodni sem nagyon mertem. Végül ügyvéd lettem, de nem a csillogó, kirakatba illő fajta. Jogi segítségnyújtásban kezdtem dolgozni, olyan emberekkel, akiknek nincs pénzük hibázni. Olyanokkal, akiknek egyetlen rossz döntés a lakhatásukba, a munkájukba vagy akár a gyerekeikkel való kapcsolatukba kerülhet. Aztán egy délután a kezembe vettem egy új ügyfél adatlapját, és szinte megállt bennem a levegő. A név ott állt feketén-fehéren: Grennan. Amikor belépett az irodámba, egy pillanatra minden összecsúszott bennem. Idősebb volt, soványabb, és az arcán olyan fáradtság ült, amit nem lehet sem sminkkel, sem mosollyal eltakarni. Először nem ismert fel. Aztán egyszer csak láttam rajta, hogy összeáll a kép. Elkerelkedett a szeme, én pedig felálltam, odaléptem hozzá, és megöleltük egymást. Szorosan, hosszan, úgy, mintha egyikünk sem akarná igazán elengedni a másikat. Abban a pillanatban újra 14 évesnek éreztem magam: csendesnek, éhesnek, és végtelenül hálásnak. Ekkor derült ki, miért tűnt el annak idején. Hamis vád érte. Nem kapott valódi

kivizsgálást, és érdemi lehetőséget sem arra, hogy megvédje magát. A tanári pályája szinte egyik napról a másikra összeomlott. A jó híre odalett, a megtakarításai elfogytak, a körülötte lévők pedig lassan eltűntek. Most azért jött hozzám, mert a főbérelője nem volt hajlandó kijavítani a lakásban terjedő veszélyes penészt. Az a nő, aki annak idején gondoskodott róla, hogy legyen mit ennem, most azért küzdött, hogy biztonságosan tudjon levegőt venni az otthonában. Nem volt kérdés, mit mondok. „Elvállalom az ügyét.” Nemcsak egy lakásról volt szó. Kemény munkába kezdünk. Panaszokat adtunk be, iratokat gyűjtöttünk, helyszíni ellenőrzéseket kényszerítettünk ki. Végül sikerült elérni, hogy elköltözhessen, és kártérítést is kapjon. De hamar világossá vált, hogy a penészes lakás csak a történet egyik fele. Ami igazán felemésztette, az a neve mellett maradt bélyeg volt. Ezért újra nekifutottunk. Bekértük a korábbi kollégák leveleit, összegyűjtöttük volt diákok nyilatkozatait, és rendszereztük azokat a dokumentumokat, amelyekből egyértelműen látszott, hogy a vádak soha nem támasztották alá hitelt érdemlően. Hónapokig tartott, mire minden a helyére került. De végül a valóság utolérte a pletykákat. Egy évvel később visszakapta a tanári engedélyét, hivatalosan is felmentették, és nyilvánosan tisztázták. Visszamehetett volna tanítani. Mégsem ezt választotta. Inkább új utat keresett, és létrehozott egy olvasást segítő csoportot hátrányos helyzetű gyerekeknek – olyanoknak, amilyen egykor én is voltam. A megnyitóra engem kért fel beszélni. A teremben összecsukható székek álltak, a könyvek nagy része adományból érkezett, a levegőben pedig ott vibrált valami különös, halk remény. Mindenhol kíváncsi tekintetek és visszafojtott izgalom. A beszédem után odalépett hozzám, és egy pillanatig csak csendben állt mellettem. „Te megmentettél” – súgta. Ránéztem, és megráztam a fejem. „Nem” – mondtam halkán. „Te mentettél meg először.” Nem csak egy éhes kamaszt etetett meg. Méltóságot adott neki, kapaszkodót adott neki, és talán jövőt is adott neki. Az ilyen gesztusok ritkán látványosak, mégis egész életüket képesek más irányba fordítani. Néha egy szalvétába csomagolt szendvics nem csak ebéd. Néha bizonyíték arra, hogy valaki észrevett, mielőtt végleg eltűntél volna a tömegben.

Te emlékszel arra az emberre, aki egy apró gesztussal akkor segített, amikor a legnagyobb szükséged volt rá?

forrás: internet

Római Katolikus Plébánia Hivatal Tab

Plébános: Sifter Gergely telefonszám: 06-30/785-1060
Tab, Petőfi Sándor utca 9/a

www.tabplebania.hu, tab.plebania@gmail.com

Állandó diakónus: Lehoczki Gábor tel: 06-30/926-4626

Hivatali órák: csütörtök: 16⁰⁰ - 17³⁰ óráig
szombat: 9⁰⁰ - 10⁰⁰ óráig.

Temetés bejelentése: bármikor lehetséges

Mise- és szertartásrend:

Április 15., szerda: 8⁰⁰ Tab szentmise

Április 17., péntek: 18⁰⁰ Tab szentmise

Április 19., vasárnap:

8⁰⁰ Lulla – 9³⁰ Zala - 11⁰⁰ Tab szentmise

Április 22., szerda: 8⁰⁰ Tab szentmise

Április 24., péntek: 18⁰⁰ Tab szentmise

Április 26., vasárnap:

8⁰⁰ Torvaj – 9³⁰ Megyer - 11⁰⁰ Tab szentmise